

how political incumbents use the resources of the state – such as the courts, the media, the tax authorities – to tilt the political playing field in their favor. However, by now, Russia under Putin seems even worse off than that. Without credible political opposition candidates, there may be no democratic competition at all left to speak of, tilted playing field or not.

Dawisha doesn't develop whether her own term, "authoritarian kleptocracy", should be understood as mainly a political or economic label. Is the illicit aggregation of personal economic wealth really the most important defining feature of the current political regime? Dawisha's account does not give the impression that it is the economic incentives alone that drive the elites of the Putin regime. However, we can infer from her account the conclusion that the access to as well as lure of enormous personal wealth has enabled the authoritarian development. Also, Dawisha makes an important observation that speaks against the economist Mancur Olsen's influential prognosis on the likely future development of Russia. In his book *Power and Prosperity* (2000), Mancur Olsen made a prognosis based on rational choice theorizing; that economic elites in post-communist states would want to support the creation of a well-functioning market, which in due time would lead to an expanding economy and a democratic development. Here, Dawisha introduces a shift in the theoretical parameters that have ostensibly changed these (theoretical) incentives: Today's Russian oligarchs and Putin cronies can live abroad in the democratic and stable market economies of Western Europe, so do not have a personal interest in Russian political stability or rule of law. In verdant London suburbs, they can enjoy the safety and predictability of life and reliable bank accounts in a well-organized democracy, send their children to the best schools and live the good life. Their shady and violent business dealings in Russia do not ruin their investments or the lifestyle of their families. If the rational choice calculus is accurate, the

Russian ex-pat lifestyle should be a major hindrance to the long-term development of rule of law in Russia. In the light of this argument, targeted Western sanctions toward individuals supporting the Putin regime seem sensible indeed. In other words, Dawisha's model of "authoritarian kleptocracy" illuminates the logic behind the Western sanctions.

One reviewer in the *Times Literary Supplement* argues that the kleptocratic model of the Russian regime does not go very far in explaining Russia's policy. Despite its preoccupation with siphoning off enormous wealth from the Russian state, the regime is also trying to make the state stronger. Notably, there have been major investments in infrastructure such as roads and high-speed rails – and of course, in the Sochi winter Olympics. Not least, there is an ongoing major and systematic effort to modernize Russian military equipment and re-arm Russia by 2020. These political policies are not the policies of simple robber barons, but the long-term strategies of a regime that feels humiliated and wishes to resurrect the great power role of Russia in the world. This is a worrying insight. Reading Dawisha's book is a splendid start for trying to understand the origins of the increasingly aggressive foreign policy of our Eastern neighbor.

Astrid Hedin är verksam vid Globala politiska studier, Malmö högskola.

E-post: astrid.hedin@mah.se

Karpowitz, Christopher F. & Mendelbaum, Tali, 2014. *The Silent Sex: Gender, Deliberation & Institutions*. Princeton: Princeton University Press.

Anmälan av Johanna Rickne

Det finns en samhällelig norm som ger kvinnor mindre utrymme att tala i offentliga sammanhang. I Sverige kan normen exempelvis illustreras av talesättet att "kvinnan ska tiga i

församlingen”. Inom politiken kan den illustreras av att kvinnorna i Sveriges riksdag håller färre färre tal än sina manliga kollegor (Bäck m.fl. 2014).

Normen att kvinnor ska tala i församlingen är skadlig, både för samhället i stort och för kvinnor själva. I många yrken är aktivt deltagande ett viktigt underlag för bedömningar om kompetens, inte minst inom politiken eller akademien. Förutom att kvinnors individuella karriärer tar skada av deras tystnad finns det också mycket som tyder på att grupperns gemensamma arbete är mindre effektivt när en del av gruppen låter bli att uttrycka sina åsikter. Inom politiken kan detta vara särskilt viktigt. Kvinnliga politiker antas ofta representera åsikter hos kvinnliga väljare som skiljer sig åt på ett systematiskt sätt från de manliga väljarna och politikernas åsikter (Philips 1995). Om kvinnor talar mindre blir därför de kvinnliga väljarna sämre representerade än de manliga.

I boken *The Silent Sex* söker Karpowitz och Mendelberg efter orsaker till kvinnors tystnad i gruppdiskussioner. De har också ambitionen att klargöra åtgärder som kan göra deltagandet mer jämställt. Boken rapporterar resultaten från ett storskaligt samhällsvetenskapligt experiment. Män och kvinnor rekryterades från universitet och kringliggande städer för att delta i diskussiongrupper. Deltagarna delades in i grupper om fem personer med allt från noll till fem kvinnor i varje grupp. Studiens viktigaste resultat är att ju färre kvinnor det var i gruppen, desto mindre deltog den genomsnittliga kvinnan i diskussionen. Genom att spela in och transkribera exakt vad deltagarna sa kan författarna också visa på mönster i vem som avbröt vem. Här visar resultaten att den genomsnittliga mannen var mer sannolik att avbryta en kvinna i grupper med en lägre andel kvinnor. Avbrott var mindre vanliga i grupper med fler kvinnor, och i dessa sammanhang var det också vanligare att kvinnorna lyfte frågor som var förknippade med kvinnors gemensamma intresseområden (mer om detta nedan).

Bokens resultat gör ett viktigt bidrag till forskningslitteraturen om gruppdynamik. Det är värdefullt med kausala belegg för sambandet mellan andelen kvinnor, kvinnornas deltagande, männens (negativa) reaktioner och kvinnornas sannolikhet att uttrycka "kvinnotypiska" åsikter. Resultaten är samstämmiga med tidigare studier av verkliga politiska sammanhang, men där den kausala länken har varit svårare att belägga (se exempelvis Kathlene, 1994, och Mattei, 1998)

Vilka typer av åtgärder kan då leda till ett mer jämställt deltagande? Karpowitz och Mendelbaum testar en specifik åtgärd, nämligen hur gruppen fattar gemensamma beslut. Diskussionsgrupperna tilldelades instruktioner om att antingen fatta beslut genom majoritetsomröstning eller med ett krav om enhällighet. I de grupper som använde majoritetsregeln, vilker är den vanligaste regeln för omröstningar i politiska sammanhang, var kvinnors deltagande svagt när kvinnor var i minoritet. Den genomsnittliga kvinnans deltagande lyftes däremot markant när gruppen istället ombads fatta ett enhälligt beslut.

Att röstregler påverkar kvinnors och mäns beteende i gruppdiskussioner är ett viktigt empiriskt resultat. Däremot är det inte helt enkelt att införa krav om enhälliga beslut, särskilt inte i diskussioner som inte syftar till en slutlig omröstning. Resultaten kan ändå ge en fingervisning om vilka typer av principer som kan ge ett mer jämställt diskussionsklimat. Det kan handla om varvade talarlistor efter kön (något som redan idag används på många håll) eller att gå runt rummet och låta varje deltagare tala i tur och ordning. Den senare principen, att låta varje deltagare ställa frågor, kan vara särskilt användbart inom exempelvis akademiska seminarier.

The Silent Sex är en empirisk bok. Den största delen av innehållet upptas av ett antal kapitel som testar hur olika utfall (diskussionsdeltagande, åsikter, avbrott osv.) förhåller sig till de två förklarande variabelerna: 1) andelen kvinnor i gruppen och 2) beslut via majoritet eller enhällighet. Det är svårt att avgöra

vilken publik författarna riktar sig till. Texten är skriven på relativt tung akademisk engelska som ger en trög läsoplevelse. Upplägget för de empiriska kapitlen är att redovisa ett huvudresultat och sedan gå in på djupet genom ett stort antal sidosanalyser som testar resultatens känslighet och utvecklar resonemangen. Eftersom varje kapitel har samma förklarande variabler känns det som en upprepning att läsa dem efter varandra. Å andra sidan går de knappast att läsa självständigt eftersom vissa delar av resonemangen bygger på tidigare innehåll. Särskilt långgrandiga blir de långa sektionerna som tolkar resultaten för samma variabler, om och om igen, men med små variationer i de olika kapitlen.

Den som letar efter teoretiska utvecklingar av teori om politisk representation i *The Silent Sex* kommer antagligen att bli besviken. De empiriska resultaten presenteras som ett test av förekomsten av sociala normer för kvinnors och mäns deltagande i diskussioner. Utifrån en presentation av boken av Tali Mendelbaum (som jag, Johanna, besökte under hösten 2014) förväntade jag mig att den skulle utveckla konceptet "authoritative representation", ett teoretiskt mellanled mellan deskriptiv och substantiell politisk representation. Tyvärr är den typen av teori bygge i princip helt frånvarande i boken. Det är synd eftersom en starkare teoretisk koppling mellan de förklarande variablerna och de olika utfallen skulle underlättat förståelsen för hur resultaten i de olika kapitlen relaterar till varandra. Det skulle också ha kunnat skicka med läsaren en teoretisk startpunkt för att generera hypoteser för framtida forskning.

Ett möjligt skäl till frånvaron av ett enhetligt teoretiskt ramverk skulle kunna vara att de empiriska resultaten i *The Silent Sex* inte ger tydligt stöd för att kvinnors deltagande i diskussioner har någon påverkan på gruppens

beslut. Den del av resultaten som redovisades ovan, att beslut med enhällighet stärker kvinnors deltagande när kvinnorna är minoritet, verkar inte hålla för beslutets innehåll. Överensstämmelsen mellan kvinnors preferenser och gruppens beslut blir inte större, något som borde varit fallet om kvinnors deltagande påverkat utfallet. Resultaten visar inte heller på mer kvinnovänliga beslut när andelen kvinnor ökar (i grupper med majoritetsbeslut). Frånvaron av de förväntade resultaten kan ha att göra med experimentets upplägg (som diskuteras vidare nedan). Men intrycket förvärras av att författarna masserar datamaterialet för att ändå visa de förväntade sambanden.¹ De svaga resultaten ger också upphov till frågetecken när det gäller forskningsfrågans relevans. Om författarna har rätt i att kvinnors och mäns preferenser skiljer sig åt, samtidigt som kvinnors deltagande inte påverkar gruppens beslut, varför ska vi då bry oss om att fundera ut regler som gör deltagandet mer jämställt? Författarna har säkert bra svar på den här frågan, men de svaren hade kunnat framgå tydligare i form av ett teoretiskt ramverk som fokuserade på "authoritative representation" i sig, snarare än i en instrumentell bemärkelse.

Det finns en dimension av Karpowitz och Mendelbaums experiment som jag tycker förtjänar särskild uppmärksamhet. Det gäller valet av tema för gruppdiskussionerna vilket var ekonomisk omfördelning av inkomster som genererats experimentets ram. Efter att ha diskuterat med varandra fick deltagarna läsa korrektur på texter med en liten betalning för varje upptäckt skrivfel. Innan det var dags att gå hem omfördelades sedan inkomsterna från uppgiften i enlighet med den omfördelningsprincip som gruppen bestämt sig för. Deltagarna ombads välja den "mest rättvisa" principen. I instruktionen ingick också den sekundära hänsynen att principen

1 Författarna gör saker som att ta bort delar av datamaterialet (grupper med enbart kvinnor eller enbart män) och använder ett enkelsidigt hypotestest för att nå signifikans på tioprocentsnivå. Trots detta framgår det av en jämförelse mellan genomsnitt i rådatat och de estimerade sambanden att antagandet om en linjär funktionsform driver även denna grad av signifikans (jämför figurerna 9.5 och 9.6).

skulle kunna fungera "för samhället som helhet" (*society at large*).

Jag har två funderingar kring författarnas beslut att låta grupperna omfördela inkomster som genererats inom experimentet istället för att direkt diskutera omfördelning i samhället som helhet. Den första funderingen grundas i bokens tredje kapitel som på ett mycket intressant sätt redogör för den stora forskningslitteraturen kring mäns och kvinnors beteenden när de ingår i liknande experiment som innefattar enklare uppgifter (labyrinter, korrekturläsning, matematiska problem, etc.). Bland annat redovisas stora skillnader i synen på den egna kompetensen där kvinnor underskattar sina förmågor och män överskattar sina. Sådana skillnader borde rimligtvis påverka resultaten i *The Silent Sex*, det vill säga att könsskillnader i andra dimensioner än i normer för villighet att delta i diskussioner (om vilket ämne som helst) kan ha påverkat kvinnorna och männens diskussionsbeteende (i fråga om just detta diskussionsämne).

Min andra fundering över fokuset på egna inkomster från experimentet är att diskussionernas innehåll sannolikt hade varit annorlunda om det istället hade legat på samhället i stort. Begreppet "rättvis fördelning" är onekligen inte detsamma för de två. Detta var sannolikt ett bidragande skäl till att de allra flesta grupper valde den omfördelningsprincip som satte en garanterad inkomst för alla deltagare. Att inte låta någon deltagare gå hem tomhänt efter en dag i labbet kan verka rättvist, men det är inte uppenbart att en fast nivå av garanterad inkomst skulle ha varit gruppernas självklara val om diskussionen istället rört samhället. Diskussionens innehåll är också av särskild betydelse i *The Silent Sex* eftersom detta är grunden för författarnas slutsatser om huruvida kvinnors åsikter blev representerade

eller ej. Författarna menar att kvinnor föredrar mer omfördelning på grund av omsorger om samhällets barn. Men att diskutera barn i förhållande till principer om rättvis omfördelning faller sig knappast naturligt i en diskussion om den mest rättvisa fördelningen av inkomster från en eftermiddag i labbet. Jag har svårt att tro att deltagare skulle resonera i termer av att "den som har barn hemma borde få mer pengar idag än de som inte har barn". När gruppen diskuterade applicerbarheten av beslutsregeln för samhället i stort kan barnomsorg, barbidrag, etc. ha varit mer naturliga inslag. Om detta stämmer innebär det att förekommandet av diskussion inom de ämnesområden som författarna betraktar som typiskt kvinnliga är korrelerad med den andel av diskussionstiden som beaktade beslutsregeln ur ett samhällligt perspektiv. Denna andel blir således en icke-observerad variabel som inte diskuteras av författarna men som sannolikt påverkades av faktorer som är korrelerade med faktorer så som kön och preferenser.

Att alls låta grupper diskutera omfördelning är förknippat med en annan empirisk utmaning, nämligen att empiriskt särskilja mellan variation i kvinnors och mäns diskussionsbeteenden som uppstår till följd av skiljda åsikter i sakfrågan och sådan som uppstår till följd av normer för kvinnors och mäns deltagande i diskussioner i allmänhet. Så som beskrivits ovan antar författarna att kvinnor och män har olika åsikter i sakfrågan, något som också är viktigt för att alls kunna undersöka om kvinnornas åsikter reflekterades i gruppens diskussion och beslut.² För att särskilja normer från åsikter lägger författarna till kontrollvariabler, en åt gången, som mäter antalet personer i varje grupp som var "liberals" respektive "egalitarians".³ Resultaten för de olika specifikationerna återfinns mestadels i något av bokens många online-Appendix. Jag

2 Hubby (2015) kritiserar bland annat författarnas antaganden att kvinnor föredrar mer omfördelning och att de är mer sannolika att rösta på Demokraterna.

3 Beteckningen "egalitarian" definieras med exakthet men baseras på en enkät som deltagarna besvarade innan gruppdiskussionen.

skulle ha uppskattat en mycket mer djupgående resonemang kring dessa kontroller. Ett naturligt alternativ till att kontrollera för det totala antalet kvinnor och män med en viss preferens vore att kontrollera för skillnaden i preferenser mellan kvinnorna och männen i samma grupp. Med detta och andra alternativ till tillgå, exempelvis en flexibel kontrollstrategi för att tillåta icke-linjära samband, hade jag gärna sett mer tid tillägnad den empiriska strategin på den här punkten.

Några slutliga ord om boken kommer att tillägnas den externa validiteten. Hur troligt är det att studiens resultat håller även utanför labbets fyra väggar?⁴ Författarna resonerar att grupper med cirka fem personer ofta förekommer i politiska sammanhang, exempelvis i lokala politiska församlingar i USA eller i lokala skolstyrelser (school boards). De resonerar också att dessa grupper i likhet med experimentet ofta beslutar om omfördelning av gruppmedlemmarnas egna inkomster, om än på ett indirekt sätt. Bokens sista kapitel använder data från just skolstyrelser för att testa om bokens hypoteser håller. Men olyckligtvis går det inte att testa betydelsen av beslutsregler eftersom alla grupper använde majoritetsbeslut. Datamaterialet från de verkliga diskussionerna är också långt mindre detaljerat. Författarna tvingas uttyda talartider från enskilda handlingar beskrivna i mötesprotokoll, främst huruvida individer lagt eller stött politiska förslag. Skolstyrelsernas möten var också strukturerade på ett annat sätt än experimentets, exempelvis genom att ha en ordförande och en formell mötesprocedur. Sammanlagt gör frånvaron av variation i en av de två förklarande variablerna, betydande mätproblem och olikheter i diskussionens struktur att resultaten i kapitlet känns mindre övertygande.

Ett slutgiltigt omdöme om *The Silent Sex* är att den bör läsas av personer som är intresserade av storskaliga experimentstudier och gruppdynamik med fokus på jämställdhet.

Tålighet för långgrandiga och upprepade resonemang är också en fördel för att härda ut genom hela skriften. Eftersom boken rent stilistiskt ligger nära en akademisk artikel kan den intresserade läsaren spara både tid och pengar genom att gå direkt till det stora antal publicerade forskningsartiklar som de olika kapitlen bygger på (bland andra Karpowitz et al. 2012, Karpowitz et al. 2014a, Karpowitz et al. 2014b, Karpowitz et al. 2015).

REFERENCES

- Bäck, Hanna, Marc Debus & Jochen Muller, 2014. "Who Takes the Parliamentary Floor? The Role of Gender in Speech-making in the Swedish Riksdag", *Political Research Quarterly* 67(3) 504-518
- Hannagan, Rebecca, J., 2015. "Numbers, rules, norms, and authority... but where are the people? Some thoughts on Karpowitz, Mendelberg, and Mattoli", *Politics Groups, and Identities*.
- Hubby, Leonie, 2015. "Women's agency and vice: a commentary on Karpowitz, Mendelberg, and Mattoli", *Politics Groups, and Identities*.
- Karpowitz, Christopher, Mendelberg, Tali & Lee Shaker, 2012. "Gender Inequality in Deliberative Participation", *American Political Science Review*, 533-547.
- Karpowitz, Christopher, Mendelberg, Tali & Baxter Oliphant, 2014a. "Gender Inequality in Deliberation: Unpacking the Black Box of Interaction", *Perspectives on Politics*, 18-44.
- Karpowitz, Christopher, Mendelberg, Tali & Nicholas Goedert, 2014b. "Does Descriptive Representation Facilitate Women's Distinctive Voice? How Gender Composition and Decision Rules Affect Deliberation", *American Journal of Political Science* 58(2), 291-306.
- Karpowitz, Christopher, Mendelberg, Tali & Lauren Mattoli, 2015. "Why women's numbers elevate women's influence, and when they do not: rules, norms, and authority in political discussion", *Gender and Political Psychology* 3(1).

4 För en intressant diskussion av den externa validiteten, se Hannagan (2015).

Kathlene, Lyn, 1994. "Power and Influence in State Legislative Policymaking: The Interaction of Gender and Position in Committee Hearing Debates", *American Political Science Review* 88: 560–576.

Mattei, Laura R. Winsky, 1998. "Gender and Power in American Legislative Discourse", *Journal of Politics* 60 (2): 440–461.

Johanna Rickne är verksam vid Institutet för näringslivsforskning.
E-post: johanna.rickne@ifn.se

Wallin, Pontus, 2014. *Authoritarian Collaboration: Unexpected effects of open government initiatives in China*. Växjö: Linnaeus University Press.

Anmälan av Jan Teorell

Jag hade nöjet att den 5 december 2014, som inbjuden fakultetsopponent, övervara disputationen och föra ett stimulerande samtal med Pontus Wallin om hans avhandling "Authoritarian Collaboration". Vad som följer är en sammanfattning av avhandlingens uppläggning och resultat, samt min bedömning av dess styrka och svagheter.

SAMMANFATTNING

Syftet med Pontus Wallins avhandling är att göra ett teoretiskt och empiriskt bidrag till diskussionen om offentligt online-deltagande – närmare bestämt så kallade "open government initiatives" (hädanefter kallade OGI) – i auktoritära regimer i allmänhet, och i Kina i synnerhet (11).¹ Wallin definierar OGI som "the attempt to improve the flow of three types of information: on the input side of government... on the throughput side

of government... and on the output side of government"; detta sägs svara mot regeringars initiativ till att öka deltagande, deliberation och transparens på internet (13). De mer specifika forskningsfrågorna han söker att besvara är: (1) Hur påverkas kinesiska medborgare av identitetsregistrering online i deras interaktion med OGI:s?; och (2) Vad är OGI:s "autokratiska potential" givet att identitetsregistrering online tillämpas? (21).

Avhandlingen är indelad i 7 kapitel utöver inledningskapitlet, och jag kommer för enkelhetens skull sammanfatta den kapitelvis. Kapitel 2 är en introduktion till en "cybernetisk" teori om politik som ett system av informationsflöden. Närmare bestämt föreslås en ny definition av "autokrati" (*autocracy*) som "the systematic sustain of information distortion" (40), inspirerad av två av Karl Deutsch och Harry Ecksteins klassiska arbeten från 1960- och 1970-talen.² En av poängerna i detta kapitel är att "autokrati" i denna mening är ett fenomen som kan återfinnas i alla politiska system, även sådana som utifrån andra bestämningsgrunder skulle kunna kallas för "demokratiska" (ett begrepp som Wallin dock ger en annan innebörd än den gängse). En annan slutsats är att den så kallade "auktoritära deliberationsparadoxen" – som enkelt uttryckt innebär att det framstår som en paradox att en auktoritär regim som den kinesiska kan vara så intresserad av att bjuda in sina medborgare till diskussion och dialog (10) – kan upplösas utifrån det valda cybernetiskt-teoretiska perspektivet.

Kapitel 3 är sedan ett teoretiskt försök att tillämpa cybernetisk teori på fyra olika styrningsmodeller, närmare bestämt demokratisk, representativ, deliberativ, och kollektiv styrning, i syfte att diskutera deras "autokratiska potential". Med hjälp av en liknelse om hur man reglerar trafiken på en väg

1 Fortsättningsvis avser siffror inom parentes sidhänvisningar till avhandlingen.

2 Karl Deutsch, *The Nerves of Government: Models of Political Communication and Control*. New York: Free Press, 1963; Harry Eckstein, "Authority patterns: A structural basis for political inquiry." *The American Political Science Review* 67 (4):1142-1161, 1973.